

Στην ενορία μας

Ήταν όλα τακτικά και νοικοκυρεμένα, όπως κάθε χρόνο: οι σημαιούλτες στο υπόστεγο θρόιζαν στον –αναμενόμενο κάθε τέτοια μέρα– σιρόκο, η προκυμαία ήταν νοτισμένη και καθαρή, τα πλεούμενα εμπρός μας σημαιοστόλιστα κι αυτά, κόσμος πολύς, μικρά παιδιά, μανούλτες με τα καρότσια, μεγαλύτερα με γάντια και σκουφιά, νέοι, ηλικιωμένοι, όλοι γνωστοί, ανταλλάσσαμε ευχές, περιποιημένη η εμφάνισή μας, το επιβάλλει η μέρα των Φώτων!

Μεγάλη μέρα για μας που έχουμε δεσμούς βαθύτατους και σχέσεις σεβαστικές με το υγρό στοιχείο, γιορτή σημαντική και διόλου αλλοιωμένη από συνήθειες έξωθεν, γιορτή φυλαγμένη σαν φλουρί, το αγγίζεις στο σεντούκι της καρδιάς σου, νιώθεις τη θερμότητά του και ευφραίνεσαι.

«Εν Ιορδάνη...» πάλι θριαμβευτικός ακούστηκε ο παπα-Παναγιώτης, ενώ διέκρινες ένα καμάρι στη στάση του, καθώς σήκωνε ψηλά το Σταυρό τυλιγμένο στη γαλιανή κορδέλα. Στη θάλασσα συνωστισμός. Μέχρι και μικρά παιδιά είχαν βουτήξει και περίμεναν. Και αρκετές κοπέλτες. Εκεί και ο κύριος Αργύρης, ο γεροντότερος της ομάδας. Ο ήλιος έπαιζε με τα μικρούς κρυβόταν. Μοσκοβοληιά βασιλικού και θάλασσας. Αγάπης και καλής γειννίας.

«Και ιδού φωνή εκ των ουρανών λέγουσα· ούτος εστίν ο υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα» είχε διαβάσει προηγουμένως και είχε κλείσει ευλαβικά το Ευαγγέλιο ο ιερέας και μετά «...Και το Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου του λόγου το ασφαλές...». Αλλά εδώ δεν ακουγόταν μόνον η φωνή του. Τον συνόδευαν εκατοντάδες φωνές. Φωνές χαρούμενες, γεμάτες προσμονή.

Τα ίδια γνώριμα, παλιά, παρηγορητικά λόγια, χρόνια και χρόνια.

Όταν ασπάστηκα το Σταυρό που μου έτεινε ο νέος που τον κρατούσε με πλατύ χαμόγελο και κρυφή συγκίνηση, αναστέναξα. Εναν απαλό στεναγμό, σαν θρόισμα. Εκπνευόταν από το βάθος της ύπαρξής μου και δεν ήταν θρηνητικός παρά μια στιγμιαία τρίλια χαράς και έκστασης.

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ